

Pytania prejudycjalne

1. Czy przewidziany w art. 36 lit. f) dyrektywy 2009/72/WE⁽¹⁾ cel organu regulacyjnego wykonującego zadania regulacyjne określone w dyrektywie 2009/72/WE, jakim jest „zapewnianie, aby operatorzy systemu i użytkownicy systemu otrzymywali stosowne zachęty, zarówno krótko-, jak i długoterminowe, w celu zwiększenia wydajności w zakresie działania sieci oraz rozwijania integracji rynkowej” należy rozumieć i interpretować, jako zakazujący nieprzyznawania bądź ograniczania zachęt (odmowa zapłaty rekompensaty z tytułu świadczenia usług użyteczności publicznej)?
2. Zważywszy, że art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/72 przewiduje, iż obowiązki [użyteczności publicznej] muszą być jasno określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne, weryfikowalne [...], a art. 3 ust. 6 tej dyrektywy stanowi, że przyznawanie [...] rekompensat finansowych [...] odbywa się [...] w sposób przejrzysty i niedyskryminacyjny, należy wyjaśnić następujące kwestie:
  - 2.1. czy przepisy art. 3 ust. 2 i 6 dyrektywy 2009/72 należy interpretować, jako zakazujące ograniczania zachęt dla podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej, jeżeli należycie wykonują one obowiązki związane ze świadczeniem usług użyteczności publicznej, których wykonania się podjęły?
  - 2.2. czy należy uznać za dyskryminacyjny, nieprzejrzysty i ograniczający uczciwą konkurencję do celów przepisów art. 3 ust. 2 i 6 dyrektywy 2009/72 przewidziany przepisami prawa krajowego obowiązek zawieszenia wypłaty rekompensaty finansowej na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej bez względu na wykonanie przez ten podmiot czynności związanych ze świadczeniem usług użyteczności publicznej oraz na wykonanie obowiązków, których się podjął, ale łączący podstawę ograniczenia (zawieszenia) wypłaty rekompensaty z tytułu świadczenia usług użyteczności publicznej z wykonaniem przez podmiot powiązany z podmiotem świadczącym usługi użyteczności publicznej (w którym udziały kontrolujące posiada to samo przedsiębiorstwo, które posiada udziały kontrolujące w spółce będącej podmiotem świadczącym usługi użyteczności publicznej) czynności i obowiązków przy rozliczaniu środków pieniężnych za korzystanie z usług użyteczności publicznej obliczonych dla tego przedsiębiorstwa, oraz uzależniający wypłatę rekompensaty od wykonania tych czynności i obowiązków?
  - 2.3. czy przewidziany przepisami prawa krajowego obowiązek zawieszenia wypłaty rekompensaty finansowej na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej mimo utrzymania spoczywającego na nich zobowiązania do pełnego wykonania nałożonych na nich obowiązków użyteczności publicznej oraz powiązanych zobowiązań umownych na rzecz przedsiębiorstw nabywających energię elektryczną należy uznać za dyskryminacyjny, nieprzejrzysty i ograniczający uczciwą konkurencję do celów przepisów art. 3 ust. 2 i 6 dyrektywy 2009/72?
3. Czy na podstawie art. 3 ust. 15 dyrektywy 2009/72 nakładającego na państwa członkowskie obowiązek powiadomienia Komisji Europejskiej co dwa lata o wszelkich zmianach środków przyjętych w celu spełniania obowiązku usługi powszechnej i obowiązku użyteczności publicznej, państwo członkowskie, które przyjęło w prawie krajowym przepisy ustanawiające podstawy, zasady i mechanizm ograniczania rekompensat należnych na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej, jest zobowiązane do powiadomienia Komisji Europejskiej o takich nowych przepisach?
4. Czy przyjęcie przez państwo członkowskie w prawie krajowym przepisów określających podstawy, zasady i mechanizm ograniczania rekompensat należnych na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej sprzeciwia się celom wdrażania dyrektywy 2009/72 oraz zasadom ogólnym prawa UE (zasadzie pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, przejrzystości i niedyskryminacji)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. 2009, L 211, s. 55).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Belgia)
w dniu 10 maja 2017 r. – Ibrahima Diallo/État belge**

(Sprawa C-246/17)

(2017/C 231/24)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ibrahima Diallo

Strona pozwana: État belge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wymaga on, by decyzja w sprawie stwierdzenia prawa pobytu została wydana i doręczona w terminie sześciu miesięcy, czy też w ten sposób, że dopuszcza on wydanie owej decyzji w tym terminie, lecz doręczenie jej w terminie późniejszym? Jeżeli decyzja ta może zostać doręczona w terminie późniejszym, jaki powinien to być termin?
- 2) Czy art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, w związku z art. 5 tej dyrektywy oraz w związku z art. 5 ust. 4 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin⁽²⁾ i z art. 7, 20, 21 i 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować i stosować w ten sposób, że decyzję na podstawie tego przepisu należy tylko wydać w określonym tam terminie, natomiast nie obowiązuje żaden termin na jej doręczenie, a doręczenie wspomnianej decyzji po tym terminie nie powoduje żadnych skutków w zakresie prawa pobytu zainteresowanego?
- 3) Czy – w celu zapewnienia skuteczności prawa pobytu członka rodziny obywatela Unii – zasada skuteczności stoi na przeszkodzie temu, by, po stwierdzeniu nieważności decyzji w sprawie wymienionego powyżej prawa, organowi krajowemu przysługiwał ponownie w całości termin sześciu miesięcy określony w art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich? W razie odpowiedzi twierdzącej, jaki termin przysługuje organowi krajowemu po stwierdzeniu nieważności wydanej przez niego decyzji o odmowie udzielenia prawa pobytu?
- 4) Czy art. 5, 10 i 31 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, w związku z art. 8 i 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 7, 24, 41 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 21 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, są zgodne z orzecznictwem i uregulowaniami krajowymi, takimi jak art. 39/2 ust. 2, art. 40, 40 bis, 42 i 43 loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, l'établissement, le séjour et l'éloignement des étrangers (ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. o wjeździe, pobycie, zamieszkiwaniu i wydalaniu cudzoziemców) i art. 52 ust. 4 arrêté royal du 8 octobre 1981 concernant l'accès au territoire, l'établissement, le séjour et l'éloignement des étrangers (rozporządzenia z dnia 8 października 1981 r. w sprawie wjazdu, pobytu, zamieszkiwania i wydalania cudzoziemców), które powodują, że wyrok stwierdzający na podstawie tych przepisów nieważność decyzji o odmowie prawa pobytu, wydany przez Conseil du contentieux des étrangers, skutkuje przerwaniem a nie zawieszeniem biegu zawitego terminu określonego w art. 10 dyrektywy 2004/38/WE, w art. 42 ustawy z dnia 15 grudnia 1980 r. i w art. 52 rozporządzenia z dnia 8 października 1981 r.?
- 5) Czy dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich wymaga, by przekroczenie terminu sześciu miesięcy określonego w jej art. 10 ust. 1 wywoływało skutki prawne, a jeśli tak, to jakie? Czy dyrektywa 2004/38/WE wymaga lub dopuszcza, by przekroczenie owego terminu skutkowało automatycznym wydaniem karty pobytu, o którą wnioskowano, bez stwierdzenia, iż wnioskodawca rzeczywiście spełnia warunki otrzymania wnioskowanego prawa pobytu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77).

⁽²⁾ Dz.U. L 251, s. 12.